

Khổng Tước Thích Khóc

Contents

Khổng Tước Thích Khóc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	2
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	6
8. Chương 8	6
9. Chương 9	7
10. Chương 10	7
11. Chương 11	8
12. Chương 12	9
13. Chương 13	9
14. Chương 14	10
15. Chương 15	11
16. Chương 16	11
17. Chương 17	12
18. Chương 18	13
19. Chương 19	14
20. Chương 20	20

Khổng Tước Thích Khóc



Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, khóc chút chút đại mỹ nhân công x cứng chiều bá tổng thụ, chủ thụ, thụ sủng công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-tuoc-thich-khoc>

1. Chương 1

Về Tống Minh Trạch, người quen biết anh biết anh nóng nảy, người không quen biết anh cảm thấy anh lạnh lẽo cô quạnh, nói chung không phải là một người người thích hợp để chung sống. Nhưng khả năng làm việc của anh lại cực kỳ đáng sợ, cộng thêm thân thể bối cảnh kinh người. Vì vậy người này cứ thượng lộ bình an xuôi dòng, vững vững vàng vàng ngồi trên vị trí tổng giám đốc này.

Tất cả mọi người đoán rằng đời này anh đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, trăm trận trăm thắng, ngay cả chính anh cũng cho là thế.

Mãi đến khi anh gặp Lâu Tử An.

2. Chương 2

Lâu Tử An thân hình cao lớn lại sạch sẽ, mặt mũi cũng có vài phần xinh đẹp, một đôi mắt đen nhánh càng giống như trân châu, khi bị người khác nhìn chăm chăm gương mặt còn hơi ửng đỏ, cho dù đặt ở chỗ nào cũng sẽ bị các cô bé gào thét hô to đáng về bạch mã hoàng tử.

Tống Minh Trạch cách đó không xa quan sát thật lâu, làm thế nào cũng không tìm ra sai lầm, bỗng nhiên khát nước một trận, kêu bên kia một tiếng: “Lâu Tử An –”

Lâu Tử An quay đầu lại, nở nụ cười với anh, đáng yêu đến mức khiến tim người ta tăng tốc đập nhanh hơn. “Ngài Tống.”

Tống Minh Trạch mặt không biểu cảm gõ bàn một cái nói, “Tôi muốn uống trà.”

Lâu Tử An nghi hoặc nhìn anh một cái, vẫn nghe lời mà đi châm trà.

Ánh mắt Tống Minh Trạch tối sầm lại, nhìn chăm chăm bóng lưng Lâu Tử An không rời, anh mắt quét thân thể Lâu Tử An từ trên xuống dưới, giống như muốn xuyên thấu thân tây trang màu đen này nhìn rõ ràng thân thể cường tráng lại xinh đẹp bên trong.

Lâu Tử An ngừng động tác, hình như phát hiện, lúc này Tống Minh Trạch mới rũ mắt xuống, như có điều suy nghĩ hỏi: “Lâu Tử An, cậu tới đây đã bao lâu rồi?”

Vừa dứt lời, động tác trên tay Lâu Tử An run lên, nước trà liền bắn tung tóe ra ngoài, ngón tay trắng nõn lập tức đỏ. Tống Minh Trạch cả kinh vội vã từ trên ghế đứng lên, nắm tay cậu mở nước lạnh của máy uống nước kéo tới chỗ đó, vừa nhíu chặt mày nói: “Thế nào, có đau hay không? Sao cậu lại không cẩn thận vậy?”

Lâu Tử An không trả lời, Tống Minh Trạch không rõ vì sao gương mặt nhìn, nhịp tim thiếu chút nữa dừng lại.

Ánh mắt đáng thương của Lâu Tử An nhìn Tống Minh Trạch, một đôi mắt gợn sóng nước lấp lánh đỏ lên như mắt hổ, nhịp tim Tống Minh Trạch dần khôi phục, lập tức dùng tần suất vô cùng nhỏ phát ra run rẩy. Ánh mắt Lâu Tử An đóng đưa làm tim anh rung động rung động, khiến anh không nhận được trong lòng thầm nói —

Xong rồi.

3. Chương 3

Tống Minh Trạch thật sự nóng nảy.

Gần hai năm qua thế lực anh hưng thịnh hơn, chắc tội không ít người. Người nhà lo lắng cho anh, cử rất nhiều vệ sĩ cho anh, nhưng anh người này có thể nói là rất phiền phức, vừa yêu cầu đối phương đức trí thể mỹ mọi thứ phát triển, vừa yêu cầu đối phương tốc độ năng suất nhanh theo kịp bản thân, làm sao có ai thật sự có đủ những điều này để làm vệ sĩ cho anh — Vì vậy anh đen mặt mỗi hai hoặc ba ngày để cho vệ sĩ mới tới thu dọn đồ đạc trở về có thể nói là cảnh tượng rất bình thường. (đạo đức, trí tuệ, thân thể, sắc đẹp)

Lúc Lâu Tử An tới, mấy cô gái trong công ty nhìn dáng dấp cậu vui vẻ tính tình cũng tốt, nghĩ thầm người này cũng không ở lại lâu, như vậy rất đáng tiếc đó.

Lúc ấy Tống Minh Trạch vẫn chưa nhìn thấy cậu.

Lần đầu tiên biết đến một người như vậy là khi Tống Minh Trạch ngồi lâu bên máy vi tính muốn uống nước nhưng lúc này lại không muốn rời khỏi vị trí. Anh ngồi trên ghế cao mây, kêu vài tiếng trợ lý vẫn chưa qua, thậm chí nên đuổi việc trợ lý, sau đó chớp mắt một cái bên cạnh liền đưa một ly trà qua, lại còn là khẩu vị anh thích.

Lửa giận của Tống Minh Trạch hơi ngừng lại, gương mặt muốn dạy dỗ vài câu, vừa nhìn càng hăng sợ hơn, có một tên bóng lưng cao lớn đang chơi đùa ẩm trà—

“Cậu...?”

Lâu Tử An quay đầu lại, vẻ mặt hơi xấu hổ: “Cô ấy đi vệ sinh, tôi tới giúp một chút, chẳng qua tôi không biết dùng cái ẩm trà này.”

Ẩm trà đặc chế, thao tác có chút rắc rối.

Tống Minh Trạch lên tiếng, quay đầu không nhìn được nói: “Lá trà này cậu chọn vô cùng tốt.”

Lâu Tử An cười một tiếng, “Tôi thường thấy anh uống loại này.”

Thảo nào, thì ra là nhìn quá nhiều rồi. Tống Minh Trạch liếc mắt nhìn cậu, “Cậu ngược lại rất cẩn thận.”

Lâu Tử An vẫn cười như cũ, ánh mắt đen láy xinh đẹp giống như khảm vào cả mảnh trời sao.

— cậu thoát nhìn rất vui vẻ.

4. Chương 4

Tống Minh Trạch lưu ý điều này, cảm thấy có hơi kinh ngạc.

Sau khi kết thúc làm việc, anh đuổi người, khéo mắt liếc qua phát hiện Lâu Tử An đứng ở cửa, một đôi mắt ra sức nhìn lên bầu trời. Anh nhìn theo ánh mắt, chẳng qua là một con bộ rùa. Lâu Tử An nhìn đến hăng say, cuối cùng con bộ rùa kia dừng trên mái tóc xoắn tung mềm mại của cậu, cả người Lâu Tử An cứng lại, tròn mắt lại cố gắng hướng lên trên, giống như muốn nhìn con bộ rùa kia cho rõ ràng, dáng dấp cực kỳ khôi hài buồn cười.

Vì vậy Tống Minh Trạch tâm huyết dâng trào nhẹ bước đi đến bên cạnh cậu, trầm giọng hỏi: “Cậu nhìn gì đó?”

Đổi lại là người khác đã sớm bị ông chủ meo meo lặng lẽ đi tới dọa cho giật mình, Lâu Tử An chỉ chuyên chú nhìn lên chòm sao, thanh âm run rẩy: “Giúp, giúp tôi lấy xuống.”

Tống Minh Trạch mấp máy môi, “Lấy thứ gì?”

Trong chốc lát Lâu Tử An thanh âm mang theo nước nở nói: “Côn trùng.”

Nghe vậy, vẻ mặt Tống Minh Trạch khiếp sợ, sao một người đàn ông cao lớn lại có thể sợ côn trùng?

Lâu Tử An im lặng, mím chặt đôi môi tái nhợt, giống như rất dùng sức nhấn nài chịu đựng.

Kiểm chế cái gì? — Thậm chí Tống Minh Trạch có cảm giác rằng giây tiếp theo cậu sẽ bật khóc.

Cuối cùng anh vẫn bị loại suy nghĩ này của mình dọa sợ, trầm mặt lấy bọ rùa trên đầu Lâu Tử An xuống.

“Cảm ơn.” Lâu Tử An rõ ràng thở phào một hơi, nhưng ánh mắt vô cùng uể oải.

“Ừ.” Tống Minh Trạch gật đầu, trầm mặt xoay người đang muốn bước đi thì bước chân dừng lại, quay đầu nhìn cậu nói: “Hôm nay cậu pha trà rất ngon.”

Ánh mắt Lâu Tử An lập tức sáng lên, “Có thật không?”

“Thật.”

5. Chương 5

Tống Minh Trạch cảm thấy mình phát hiện một vài chuyện thú vị.

Mùa xuân đến rồi, có lẽ là vì khí thế, Lâu Tử An vẫn mặc một thân tây trang đen thật dày, Tống Minh Trạch nhìn, bảo cậu pha một ly trà qua đây, hỏi cậu: “Cậu không thấy nóng sao?”

Lâu Tử An cười híp mắt nói với anh: “Không nóng.”

Tống Minh Trạch gật đầu, cố ý nói: “Cậu giỏi quá.”

Về mặt Lâu Tử An đỏ lên, “Có thật không?”

“Thật.”

Lúc ra ngoài bước chân cậu trở nên nhẹ nhàng, nhìn đặc biệt vui vẻ.

“Chờ đã —” Tống Minh Trạch gọi cậu lại.

“Làm sao vậy?” mắt Lâu Tử An tỏa sáng nhìn anh.

Tống Minh Trạch ho nhẹ một tiếng, “Chẳng qua tôi cảm thấy, cậu mặc quần áo thể thao nhẹ nhàng một tí có thể sẽ đẹp mắt hơn.”

Lâu Tử An lại hỏi: “Có thật không?”

“Thật.” sợ cậu nóng chết đó.

Ngày hôm sau Lâu Tử An mặc quần áo thể thao qua đây, càng anh tuấn đẹp trai hơn, hấp dẫn không ít ánh mắt người khác. Tống Minh Trạch rất hài lòng, cảm thấy cậu càng hợp mắt hơn rồi, gương mặt đã thấy Lâu Tử An dòm anh nhìn, tròn mắt đen láy giống như trân châu đáng yêu, Tống Minh Trạch không khỏi cảm thấy trái tim mình dường như bị gõ một cái, mắt thấy ánh mắt đối phương ngày càng ảm đạm, anh vội vã hồi phục tinh thần lại, nghiêm túc nói: “Thật là đẹp mắt.”

“Có thật không?”

“Thật.” dừng một chút, anh đặc biệt nhấn mạnh, “Cực kỳ đẹp mắt.”

Lâu Tử An vui sướng bay ra ngoài, Tống Minh Trạch thấy bóng lưng của cậu, chống cằm nghĩ: Vì sao mình lại muốn nói những lời như vậy với một người đàn ông? Nhất định là bị lây bệnh rồi.

Lúc này Tống Minh Trạch còn tưởng rằng Lâu Tử An là một con khổng tước nhỏ thích người khác khen ngợi, rất nhanh anh phát hiện, bản thân và Lâu Tử An căn bản không đủ quen thuộc, cậu đơn giản là một —

Vòi nước tinh!

Editor có lời muốn nói: chời má tiểu công mạnh quá!!! Sao dễ lừa thế hả anh?!

6. Chương 6

Ở chung lâu với Lâu Tử An, thêm thời gian thái bình, Tống Minh Trạch gần như sắp quên thân phận của cậu.

Gần đây Tống Minh Trạch có công việc phải ra nước ngoài một chuyến, Lâu Tử An đi theo bên cạnh anh, lúc này anh mới nhớ tới chuyện thật ra Lâu Tử An là vệ sĩ riêng của mình. Chẳng qua trong lòng anh vẫn không có cảm giác gì, người lớn trong nhà bảo anh sau khi ra nước ngoài chú ý một chút, nói là có người đối phó anh, nước ngoài xa như vậy, người nhà không bảo vệ được. Tống Minh Trạch gật đầu tỏ ý đã biết, nghe lời người nhà thuê thêm mấy vệ sĩ bên người.

Lúc bạn thân biết chuyện này còn vẻ mặt kinh ngạc, hỏi anh: “Trước đây cậu kiêu ngạo, xin cậu dẫn người theo bên cạnh cậu cũng không chịu, bây giờ lại xảy ra chuyện gì?”

Tống Minh Trạch liếc mắt nhìn bạn thân, “Tính mạng quan trọng hơn.”

Quay người lại anh kêu Lâu Tử An đến bên cạnh, dặn dò: “Phải theo sát tôi, có biết chưa?”

Lâu Tử An cười híp mắt đồng ý, quả thật anh đi đến đâu, Lâu Tử An liền đi đến đó, Tống Minh Trạch tự cảm thấy trên người mình sinh ra một cái đuôi, ra tay vô cùng rộng rãi, giống như lôi ra một người cộng sự cùng đi du lịch, đến nỗi mỗi chỗ đều đáng vẽ không để ý hỏi người bên cạnh: “Các người muốn mua gì làm vật lưu niệm? Cứ việc nói.”

Lúc nói lời này, ánh mắt anh lại nhìn chằm chằm Lâu Tử An.

Những vệ sĩ còn lại đều ngụy trang thành dáng vẻ người đi đường, cũng sẽ không đứng cạnh anh, vì vậy bên cạnh anh chỉ có một trợ lý và một Lâu Tử An. Bất kể nhìn thế nào thì đối tượng của lời này đều hết sức rõ ràng, kết quả Lâu Tử An vẫn chưa để ý ánh mắt của anh, ngược lại vẻ mặt chuyên chú nhìn chằm chằm chỗ khác, khiến anh không khỏi có chút buồn bực.

“Lâu Tử An, cậu đang nhìn gì vậy?”

Lúc này Lâu Tử An mới lấy lại tinh thần nhìn anh, mím môi cười, hiện lên lúm đồng tiền mờ mờ.

“Ngài Tống, ngài quá không phòng bị rồi.” giọng điệu của cậu mang theo chút oán giận.

“Cái gì?” Tống Minh Trạch đắm chìm trong nụ cười của cậu.

Vì vậy Lâu Tử An lại gần bên tai của anh, nhỏ giọng nói: “Thưa ngài, gần đây có rất nhiều người nhìn ngài chằm chằm đó. Ngài không nhìn thấy sao, như người kia, người ngồi xem báo trên ghế kia thật ra đang lén theo dõi ngài...”

Mặt Tống Minh Trạch không chút thay đổi, nhìn như chăm chú nghe nhưng kỳ thật chẳng nghe gì cả. Quần áo Lâu Tử An mang theo mùi xà bông tươi mát, kèm theo hơi thở của cậu mà truyền tới. Một lúc lâu sau Tống Minh Trạch mới tỉnh lại, nhìn theo ánh mắt của cậu, lần này bản thân ra nước ngoài quả thật an toàn không cao, liền kéo tay Lâu Tử An, cứng đờ nói: “Đã biết, tôi sẽ chú ý. Cậu cũng vậy, không nên cách tôi quá xa, tôi mang theo không ít người, cho dù bọn họ tới nhiều hơn nữa, chúng ta cũng có thể thoải mái chạy trốn.”

Lâu Tử An cười híp mắt, “Ngài Tống, ngài coi tôi thành cái gì vậy?”

Tống Minh Trạch liếc mắt nhìn cậu, không hé răng.

Có thể coi cậu thành cái gì chứ? –không phải là một ngọc bạch diêm cở lớn hay sao. (ngọc trắng ngọt, chắc chỉ mấy người ngây thơ đáng yêu, kiểu kiểu vậy)

Tất nhiên phải xem chừng một chút.

7. Chương 7

Đó là những gì muốn nói, Tống Minh Trạch nghĩ đến chuyện bên cạnh còn có một tên gốc bạch điền như thế, bình thường vẫn nên chú ý hơn một chút, cố gắng hết sức ở chỗ an toàn. Công việc xong xuôi nhanh chóng, Tống Minh Trạch ngồi phía sau xe, khuôn mặt chôn trong bóng tối, đôi mắt lại như có như không nhìn chăm chăm Lâu Tử An đang lái xe phía trước không rời.

Màn đêm buông xuống, da thịt Lâu Tử An trong bóng đêm có vẻ càng trắng nõn sạch sẽ hơn, đẹp đến mức khiến người ta muốn cắn một cái.

Tống Minh Trạch cũng biết gần đây suy nghĩ của mình hơi không đứng đắn, hỏi: “Lâu Tử An, mỗi ngày cậu đều theo tôi, bạn gái không để ý sao?”

Sắc mặt Lâu Tử An trở nên hồng, lắp bắp nói: “Ngài Tống, tôi không có bạn gái.”

“Ừ...” Tống Minh Trạch kéo kéo môi, “Hai ngày nữa là về nước rồi, cậu yên lòng chơi hai ngày đi!”

Ai ngờ Lâu Tử An nhú mày, “Thưa ngài, quá nguy hiểm.”

Tống Minh Trạch suy nghĩ bên cạnh Lâu Tử An không có ai, không biết vì sao trong lòng nổi lên vài ý tưởng, khẩn cấp muốn làm vài việc — tặng hoa hồng cho cậu, dẫn cậu đi chơi, không gì có thể ngăn cản. Vì vậy không thêm đêm xía lên tiếng, đánh giá cái gây duyên dáng của cậu, nghĩ thâm, chuyện này không phải do cậu quyết định.

8. Chương 8

Đầu năm nay nào có cấp trên nghe cấp dưới, địa vị của Tống Minh Trạch thì càng không thể nào.

Tống Minh Trạch bực mình chuyện mình đưa Lâu Tử An đi chơi còn mang theo một đồng người bên cạnh, đến chỗ nào đó để mấy người họ lùi ra ngoài mấy trăm mét. Mệnh lệnh này vừa dứt thì Lâu Tử An liền mím môi không nói, cảnh giác nhìn xung quanh, mặc cho Tống Minh Trạch nói gì cũng không chịu bình tĩnh lại.

Cuối cùng chuyến đi này không người nào chơi vui vẻ.

Tống Minh Trạch quen đứng phía trên người khác, tính khí bản thân lại nóng nảy, lần đầu tiên gặp phải vấn đề khó như vậy, dùng hết kiên trì, không khỏi có chút bất mãn, mạnh lạnh không muốn nhiều lời.

Kết quả trong ngày hôm đó đã xảy ra chuyện.

Hai người vừa tới bãi đỗ xe xong, bỗng nhiên nghe tiếng bình bịch thật lớn vang lên, một nhóm người liền vây kín xe, từng người mang theo gậy gộc trong tay đập vào xe, giống như là lưu manh địa phương có tổ chức, có thể là do người khác thuê.

Tâm tình Tống Minh Trạch vốn không tốt, mặt âm trầm gọi điện thoại bảo người nhanh chóng lại đây cứu, người đối diện cầm đầu dùng gậy đập vào đầu xe, dùng tiếng nước ngoài nói: “Bọn mày đứa nào là Tống Minh Trạch?”

Người này vừa nói xong, kẻ bên cạnh lại quang quác một tràng dài, đại ý là bảo Tống Minh Trạch đi theo bọn họ, đổi lại người kia có thể rời khỏi.

Tổng Minh Trạch hí mắt một cái, đang muốn nói gì đó, Lâu Tử An bên cạnh nhéo tay anh, sau đó lại dùng tiếng nước ngoài lưu loát trả lời: “Là tôi.”

Anh biến sắc, “Lâu Tử An cậu nói gì đó?”

Lâu Tử An trầm mặc trong giây lát, nói: “Ngài Tổng, không đợi kịp đâu, bây giờ không ai có thể cứu chúng ta, bọn họ không nhận ra ngài, sau khi ngài rời khỏi rồi, tôi sẽ có cách bỏ đi.”

Tổng Minh Trạch thầm mắng xui xẻo, sao mấy ngày trước còn rất tốt, hôm nay lại gặp chuyện không may trước mặt, nói cho cùng phải trách anh. Nghĩ tới đây, anh vừa nắm tay Lâu Tử An, vừa nghiêm khắc ra lệnh: “Nghe tôi, cậu không được phép ra ngoài.”

Vừa dứt lời, viên mắt Lâu Tử An liền đỏ.

Cậu oan ức nhìn Tổng Minh Trạch lên án: “Ngài Tổng, ngài không tin tôi.”

Lập tức, nước mắt của cậu giống như hạt đậu tí tách tí tách rơi xuống.

Tổng Minh Trạch liền bối rối.

9. Chương 9

Sau khi Lâu Tử An đi theo những người đó, Tổng Minh Trạch cảm thấy hồn mình cũng mất tích.

Trong đầu trần trọc đều là cặp mắt gợn sóng lấp lánh kia.

Sau khi trợ lý tìm được anh, Tổng Minh Trạch hít một hơi thật sâu, cố tự bình tĩnh nói: “Đối phương có yêu cầu gì? Cứ việc nói, Lâu Tử An một sợi tóc cũng không thể thiếu.”

Trợ lý ngăn người: “Thưa ngài, chúng ta có thể thử tìm người trước?”

Tổng Minh Trạch mặt không đổi sắc bóp bút, “Đã tìm ra chưa?”

“Chuyện này... sao có thể nhanh vậy được.”

Rắc một tiếng, bút trong tay Tổng Minh Trạch gãy đôi.

10. Chương 10

Trợ lý của Tổng Minh Trạch hiểu rõ rất nhiều chuyện về Lâu Tử an, thí dụ như, Lâu Tử An là vệ sĩ số một số hai trong nghề.

Vì vậy thật ra không chút hoang mang, nhanh chóng xác định đối phương căn bản không thể đưa Lâu Tử An đi, dù sao không có bất kỳ người nào đưa tới tin tức muốn bắt chẹt Tổng Minh Trạch hoặc người nào bên cạnh anh. Sau đó lại tìm được bằng đảng lưu manh, vừa đến căn cứ của bọn hắn lại phát hiện trên người đám người kia đều bị thương không nặng không nhẹ, bị Lâu Tử An đánh.

Lúc nói chuyện với Tổng Minh Trạch, trợ lý giương mắt nhìn một cái, phát hiện chén trà trong tay ông chủ bị nghiêng, mắt thấy nước trà sẽ đổ ra ngoài.

Lòng Tổng Minh Trạch ngược lại càng thêm không yên, nôn nóng cả tối không ngủ được.

Lâu Tử An đi đâu?

Sao còn chưa trở lại?

Lại nghĩ đến đôi mắt tràn đầy nước lấp lánh kia, lẽ nào cậu tức giận?

Hôm sau, cục cảnh sát gọi điện tới, bảo anh đi lãnh người.

Sáng sớm có mưa, lúc Tống Minh Trạch đi đến cục cảnh sát thì phát hiện một con mèo lớn toàn thân ướt nhẹp ngồi trên băng ghế, đang rầu rĩ không vui.

Lúc này anh mới thở phào một hơi, cẩn thận đi tới, kết quả sau khi đến phía sau cậu thì bước chân dừng lại, cởi áo khoác xuống đắp lên đầu Lâu Tử An, cẩn rằng hỏi: “Cậu đi đâu?”

Lâu Tử An không nói gì.

Tống Minh Trạch hơi sốt ruột, không nhìn được tới trước mặt cậu, “Cậu giận tôi hả?”

Vừa dứt lời, anh liền ẩy khuôn mặt khóc đỏ au lộ ra bên trong áo khoác của anh.

Trong lòng Tống Minh Trạch hồi hộp, vội vàng hỏi: “Bị thương chỗ nào?”

Lúc trước còn vừa gắt gỏng vừa chất vấn, một giây kế tiếp thì trở thành như vậy, giọng nói dịu dàng đến nỗi ngay cả anh cũng không dám tin.

Lâu Tử An mím môi, nước mắt lại bắt đầu tí tách tí tách rơi xuống đất, một lát sau, cậu dùng thanh âm mang theo nước mắt nói: “Ngài Tống... Tôi, tôi vậy mà lại lạc đường, làm sao bây giờ, thật là mất mặt quá, sau này có phải ngài sẽ không bao giờ khen tôi nữa rồi không?”

Editor có lời muốn nói: xấu hổ quá đi anh ơi, lớn già đầu rồi mà còn lạc đường. Mà anh cũng giỏi lắm nhé, ngoại trừ khóc với xấu hổ ra thì anh còn biết tiếng nước ngoài (để để giao tiếp) + giỏi võ (để để bảo vệ vợ và cân mấy thằng khác). Bravo bravo!!!!

11. Chương 11

Tống Minh Trạch sưng sốt một hồi, cậu khóc khiến tim anh như bị cấu chặt.

Vội vàng dùng tay gạt đi giọt nước mắt của cậu, thấp giọng dỗ dành an ủi: “Sao lại vậy được? Cậu chưa quen với cuộc sống ở đây, bị lạc cũng là chuyện bình thường, cậu xem cậu ít nhất cũng tìm đường đến cục cảnh sát được, đến lượt tôi có thể đứng tại chỗ đợi ngày ra, Lâu Tử An à, cậu thật thông minh.”

Lâu Tử An lên án, “Ngài Tống ngài gạt tôi, lúc trước ngài còn không tin tôi có thể trốn thoát.”

Mi mắt người này vừa dài vừa cong, lúc này ướt nhẹp dính nhau, đáng đáp vừa buồn cười vừa đáng yêu. Nhưng Tống Minh Trạch nào có suy nghĩ muốn cười, theo bản năng nhận sai: “Ngài Tống nào biết rằng cậu lợi hại như vậy, ban đầu nghĩ rằng cậu chỉ thông minh thường thường, không ngờ cậu thông minh như vậy, còn cho rằng cậu chỉ có đáng đáp đẹp mắt, cảm thấy đặt bên cạnh khiến tâm trạng thoải mái, ai dè chẳng những đáng vẻ đẹp mà còn có thể đánh hơn mười người.”

Tống Minh Trạch không chê bản, tỉ mỉ lau sạch khuôn mặt của cậu, cuối cùng nhéo mũi cậu một cái, “Đừng khóc, cậu giỏi như vậy, sau này tôi vẫn khen cậu, chẳng những một mình tôi khen mà còn để cho người trên toàn thể giới khen cậu.”

Da thịt Lâu Tử An trắng như tuyết nhưng lại khóc đến mức gương mặt nhỏ nhắn như treo hai đóa hoa đào.

Mắt xung hơi ửng đỏ lên, nghe vậy, mở to đôi mắt long lanh như nước hỏi Tống Minh Trạch: “Thật sao?”

Tiểu nãi cậu giống như đáng thương hề hề. (chó con chưa dứt sữa)

Tống Minh Trạch không chút do dự gạt đầu, “Đương nhiên rồi.”

Ai ngờ lời này vừa nói xong, Lâu Tử An bỗng nhiên che mặt lần nữa bật khóc.

“Xong đời rồi, tôi khóc thành như vậy, khi trở về nhất định ngài sẽ đuổi việc tôi.”

Về mặt Tống Minh Trạch khiếp sợ, anh chưa từng nói lời này mà!

Lúc này ngài trợ lý yên tĩnh đứng xem từ nãy tới giờ lén lút đi lại, nói cho anh biết: “Trước đây cậu ấy làm thuộc hạ cho ông chủ nào cũng không được lâu, năng lực rất mạnh nhưng bởi vì thích khóc nên người ta cảm thấy không oai phong, nên luôn bị sa thải.”

Nghe xong, Tống Minh Trạch dùng sức vỗ bàn một cái, khiến Lâu Tử An sợ đến giật bả vai một cái, tiếng khóc lập tức ngừng, ngẩng đầu, một đôi mắt xuyên qua khe hở nhìn Tống Minh Trạch. Sau đó thấy về mặt Tống Minh Trạch âm trầm, cậu mấp máy môi, lại che mắt lại, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, ngài Tống, tôi nín khóc ngay đây.”

12. Chương 12

Nhưng Tống Minh Trạch lại đẩy tay cậu ra, mặt đối mặt ngồi bên cạnh cậu, nói mà mặt không chút thay đổi: “Không cho phép ngừng lại, tôi cho cậu khóc.”

Về mặt Lâu Tử An mờ mịt.

“Tôi đối xử với cậu không tốt sao?”

“Ngài Tống thoát nhìn không dễ ở chung nhưng thật ra là người tốt, đối xử với tôi cực kỳ tốt.” Lâu Tử An treo hai giọt nước mắt, hơi xấu hổ nói.

Tống Minh Trạch giơ tay lên gạt bỏ giọt nước mắt trên khóe mắt Lâu Tử An, giọng nói dịu dàng: “Nếu đã vậy, tại sao tôi lại đuổi cậu?”

Ánh mắt Lâu Tử An sáng lên, “Sẽ không đuổi tôi sao?”

“Không.”

Mũi Lâu Tử An phấp hờng, cậu nhìn Tống Minh Trạch thăm dò hỏi: “Không gạt tôi chứ?”

“Không gạt cậu.”

“Tôi khóc đây?” Cậu cẩn thận hỏi.

“,, Khóc đi.” Dừng một chút, Tống Minh Trạch thêm vào một câu, “Chẳng qua đừng khóc quá lâu, không tốt cho mắt.”

13. Chương 13

Tống Minh Trạch cũng không biết Lâu Tử An làm sao khóc được như vậy, không nhịn được nghe ngóng một chút, bảo là trời sinh, khóc từ nhỏ đến lớn, vì thế bị ăn hiếp không ít, người nhà lo cậu sẽ xảy ra chuyện nên đưa cậu đi luyện một thân công phu, cho rằng trưởng thành sẽ khá hơn một chút, kết quả càng ngày càng tệ hơn.

Tống Minh Trạch nghe xong vừa buồn cười vừa thương tiếc, sau khi Lâu Tử An trở về, vẫn hơi chưa chết tâm, quốc gia này là một quốc gia du lịch nổi tiếng, anh muốn đưa cậu đến một nơi, kết quả Lâu Tử An giống như được mở miệng cống, vừa nghe nói cậu phải đi nước mắt liền tí tách tí tách rơi xuống, Tống Minh Trạch lập tức giơ cao hai tay, đầu hàng chịu thua.

Đờ mờ địa vị trên dưới, chức vị cao, mấy giọt nước mắt của người này đã giải quyết xong anh rồi.

Mỗi lần nghĩ tới điều này Tống Minh Trạch cảm thấy rất buồn bực, nhưng thấy sau khi cậu khóc xong lộ ra nụ cười nhàn nhạt lại khiến người ta cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

Tống Minh Trạch vừa vuốt bút máy vừa chống cằm xem Lâu Tử An loay hoay ẩm trà, thở dài, quên đi.

Về phần tại sao lại như vậy, Tống Minh Trạch cũng không ngốc, ánh mắt nhìn chằm chằm của anh giống như muốn ngay tại chỗ ăn người sạch sành sanh.

14. Chương 14

Bất quá sau khi về nước, đương nhiên Lâu Tử An cũng thân thiết với anh hơn, ngay cả Tống Minh Trạch nói vì để cậu làm tốt chức trách của vệ sĩ hơn, lấy việc công làm việc tư để cậu ở chung với mình cũng đồng ý.

Biểu hiện rõ ràng nhất chính là, trước đây cậu nín khóc đến thê thảm, bây giờ thấy Tống Minh Trạch giống như ổ khóa tìm thấy chìa khóa, lập tức mở cửa lớn, có thể khóc tuyệt đối không nín. Hơn nữa, anh nhanh chóng phát hiện kỳ thật Lâu Tử An chỉ biết khóc nhè với một mình anh, mỗi lần nghĩ tới chuyện này, anh liền mềm lòng đến nát bét.

Có lúc Tống Minh Trạch phiền lòng công việc bận rộn cũng muốn nổi giận một chút, kết quả viên mắt Lâu Tử An đỏ lên, anh liền hoàn toàn không có cách nào.

Anh thật sự không có biện pháp với Lâu Tử An,

Nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ đặc biệt không vui.

Anh đã sớm biết Lâu Tử An cực kỳ thích người khác khen cậu. Có một lần nghỉ trưa, anh mua hoa hồng tặng cho Lâu Tử An, mấy cô bé trong công ty cũng không khỏi hiếu kỳ, vây quanh Lâu Tử An lú lú.

Cậu lo lắng bất an đứng giữa mấy cô bé, nghe các cô mỗi người một câu.

“Oa ai tặng hoa cho cậu thế?”

“Ôi trời cậu đỏ mặt, có thể đừng đáng yêu vậy không hả?”

“Thảo nào được người khác tặng hoa, gì đó nhỉ, xứng với người đẹp đó.”

“Nếu tôi không có bạn trai sẽ theo đuổi cậu.”

Lâu Tử An càng nghe vẻ mặt càng đỏ, rõ ràng thân hình cao lớn, lại còn đẹp hơn so với hoa hồng kiều diễm trong tay cậu.

Cuối cùng cậu vẫn không nhịn được hỏi một câu: “Có thật không?”

Mấy cô gái có dấu hiệu giật mình, oa một tiếng kêu lên, gật đầu thật nặng với cậu: “Thật thật, đương nhiên là thật.”

Tống Minh Trạch nhìn xa xa kia nảy sinh hờn dỗi, nghĩ thầm con khổng tước bằng nước này phỏng chừng chỉ cần người khác cho một viên kẹo là có thể lừa gạt cậu, đỏ mặt cái gì? Cậu đỏ mặt cái gì? Dĩ nhiên là đỏ mặt với người khác! Sau này có phải còn muốn khóc với người khác hay không?

Vậy cũng không được.

15. Chương 15

Phòng giải khát.

Tổng Minh Trạch mặt không thay đổi cầm chén trà ngồi lên ghế, các cô gái cười đùa đi tới, vừa thấy anh liền sợ đến lập tức xoay người.

Anh gõ gõ bàn hai cái, “Lâu Tử An tốt không?”

Các cô càng hoảng sợ hơn, cho rằng ông chủ muốn đuổi việc vệ sĩ bên người giống như lúc trước. Dừng một chút, vẫn xoay người lại cẩn thận nói một câu: “Ngài Tổng, Tử An thật không tệ.”

Về mặt Tổng Minh Trạch liền đen.

Khi các cô gái đang cho là lòng tốt mình nói nhầm, bỗng nhiên Tổng Minh Trạch nói: “Tôi cũng biết cậu ấy tốt.”

Anh nheo mắt lại, cười như không cười nói, “Chẳng qua, có thể bởi vì bình thường tôi khá nghiêm túc, dường như cậu ấy cảm thấy vô cùng bất an đối với tôi, mọi người cũng biết, tôi tìm được một vệ sĩ hài lòng không dễ dàng, vì tránh để cậu ấy rời khỏi nên tôi hi vọng khi mọi người biểu đạt hảo cảm hơi nhắc về tôi một chút.”

“...”

Tổng Minh Trạch suy nghĩ một chút, bổ sung một câu: “Ngoài ra, nếu mọi người có thể thường xuyên tỏ ý ca ngợi với cậu ấy thì càng tốt hơn.”

Cậu ấy nghe sẽ rất vui vẻ.

“...”

“Được ngài Tổng.”

Editor có lời muốn nói: vừa làm vừa cười, không thể dừng lại được, hai vợ chồng ai cũng mœ hết á ()

16. Chương 16

Mỗi ngày về nhà Tổng Minh Trạch đều sẽ đặt một bó hoa hồng cho Lâu Tử An, nhưng không có lạc khoản, lo lắng sẽ dọa người ta sợ chạy mất. (phần đề chữ, ghi tên bên dưới thiệp)

Trước đây khi Lâu Tử An cầm hoa bị mấy cô bé bao vây về mặt luôn luống cuống, nhưng từ sau sự kiện ở phòng giải khát, trong lúc cậu bị mấy cô gái bao vây, cuối cùng sẽ đỏ bừng cả mặt nhìn Tổng Minh Trạch.

Tổng Minh Trạch đương nhiên ngại đi nghe bọn họ nói gì, chẳng qua thỉnh thoảng lúc đi qua vẫn có thể nghe thấy —

“Lâu Tử An! Ngài Tổng cảm thấy cậu cực kỳ đáng yêu!”

“Ngài Tổng ngài ấy nói cậu rất đẹp mắt!”

“Ôi trời suốt ngày ngài Tổng đều nói cậu đặc biệt bỏng!” (chữ “bỏng” này có nhiều nghĩa như: khỏe, giỏi, trình độ cao, tốt,...)

Một cô bé trong đó nhanh miệng nói câu: “Ngài Tổng vô cùng thích cậu.”

Tổng Minh Trạch mấp máy môi, bên tai có chút nóng lên.

Sau khi công việc kết thúc, Lâu Tử An đang cầm hoa đứng ở cửa chờ anh, Tổng Minh Trạch sửa sang quần áo một chút, xác định bản thân ưu nhã mẽ người mới đi ra.

“Đi thôi.”

Lâu Tử An đứng tại chỗ không nhúc nhích, anh quay đầu nhìn cậu một cái đã thấy Lâu Tử An ôm hoa che khuất mặt mình, nhỏ giọng hỏi: “Ngài Tống, ngài thật sự cảm thấy tôi cực kỳ tốt sao?”

Tống Minh Trạch vẫn cứ duy trì bình tĩnh, anh gật đầu, yên lặng nhìn, “Cậu thật sự rất tốt.”

Tôi thích cậu.

Ai ngờ sau một cái chớp mắt, anh liền xấu hổ miệng đắng lưỡi khô, giống như những chuyện mờ ám mà mình làm kia đều bày ra rõ ràng trước mắt đối phương, một luồng khí nóng từ lòng bàn chân xông tới, nóng đến mức khiến anh không nhận được che khuất nửa gương mặt.

Lâu Tử An càng ôm hoa hồng chặt hơn, thật sự khiến người ta lo lắng hoa có thể sẽ đâm cậu đến bị thương hay không.

“Ngài Tống, có phải ngài thích tôi hay không?”

“Cậu...” Sao có thể nói thẳng như vậy.

Tống Minh Trạch nuốt một ngụm nước bọt, trong đầu trống rỗng, đến khi anh phản ứng lại thì cơ thể đã đi tới trước, lấy hoa trong tay Lâu Tử An ra, sau đó nâng mặt của cậu hôn lên.

Từ trước tới nay anh là một người thuộc phái hành động, cho dù tỏ tình cũng là cơ thể đi trước đại não.

May mắn Lâu Tử An vẫn chưa từ chối, chỉ là cúi đầu rũ mắt, đôi tay ngượng ngùng không biết để chỗ nào. Tống Minh Trạch được một tác lại muốn tiến thêm một bước mà liếm láp bờ môi cậu, đến khi kết thúc, môi của hai người đều đỏ hồng một mảnh.

Anh được như mong muốn hôn lên gò má Lâu Tử An một cái, “Tôi cực kỳ cực kỳ thích cậu.”

Hô hấp Lâu Tử An ngừng lại, một lát sau, cậu bùm mặt nói, “Ngài Tống, ngài, sao ngài có thể hôn tôi.”

Dừng một lúc, cậu cúi đầu bốc khói nói một câu: “Hình như, tôi cũng thích ngài.”

Lỗ tai cậu nóng đến đỏ lên, nói cũng lắp bắp, nhưng ánh mắt lại ngày càng trơn bóng như nước.

Nếu như người khác làm vậy với cậu đã sớm bị cậu ném ra ngoài rồi, nhưng cậu chẳng những không làm mà còn cực kỳ vui sướng. Cậu cảm giác mình có thể toi đời rồi, vậy mà lại thích ông chủ của mình, còn được ông chủ thích, lỗ như sau này ông chủ không thích cậu nữa, cậu thậm chí sẽ mất việc.

Lâu Tử An càng nghĩ càng đau lòng, vừa vui vẻ lại vừa khổ sở, không nhận được vừa chảy nước mắt vừa muốn nói những gì mình nghĩ trong đầu ra.

17. Chương 17

Tống Minh Trạch nghe đến tim đập rộn lên, đầu óc lẩn nhẩn trống rỗng.

Sau đó anh phát hiện bỗng nhiên Lâu Tử An vẽ mặt mờ mịt nhìn anh.

Lúc này Tống Minh Trạch mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng bản thân mình vừa nói gì —

(hiểu mà không biết giải thích văn vẻ thế nào, chung chung là một điều là ai cũng biết trừ mình ra, mãi về sau mình mới biết)

“Chúng ta kết hôn đi!”

Cả thế giới cũng chỉ có một mình Lâu Tử An là có thể khiến đầu óc anh không sáng suốt đến trình độ này.

“Có thật không?”

Lâu Tử An dùng ánh mắt trong suốt nhìn anh.

Tống Minh Trạch thở dài một hơi, “Thật, chúng ta kết hôn đi!”

Lâu Tử An nhìn anh một hồi, đỏ mặt, cẩn thận nắm tay anh, gật đầu.

“Được.”

18. Chương 18

Là một người thuộc phái hành động, Tống Minh Trạch nói kết hôn là kết hôn ngay, không cho người khác một chút thời gian phản ứng nào.

May mắn Lâu Tử An vô cùng vui mừng chấp nhận, bọn họ nhảy vọt qua giai đoạn yêu đương trực tiếp tiến tới hôn nhân, chỉ mới hôn nhau một lần, thậm chí còn không nắm tay, sau khi các bạn tốt biết chuyện này quả thật phun một ngụm nước ra ngoài, đảo mắt xem thường nói hai người bọn họ kỳ lạ.

Tống Minh Trạch mặc kệ bọn họ, lôi người trên danh nghĩa là chồng của mình về phòng —

Đắp chăn nói chuyện phiếm trong sáng.

Lúc này hai người đã kết hôn hơn hai tháng.

Tống Minh Trạch phát hiện Lâu Tử An cực kỳ thích ôm người khác ngủ, anh cũng vui vẻ ôm trở lại, hai người ở trên giường ôm nhau chặt chẽ, nhiệt độ hai bên xuyên qua áo ngủ thật mỏng, Lâu Tử An dùng trán trông mong cà cà trán của anh hỏi: “Ngài Tống, ngài bắt đầu yêu tôi từ khi nào?”

Lâu Tử An không sửa được tiếng xưng hô này, Tống Minh Trạch cũng không để ý, ngẩng đầu nhẹ khẽ cắn gò má cậu một ngụm, “Có lẽ lúc là tôi vừa nhìn thấy cậu.”

Ngoại trừ thích ôm ngủ ra, cậu còn đặc biệt thích nói mấy lời tâm tình ướm ắt.

“Thật sao? Ngài Tống Thích tôi ngay từ lần đầu sao?” Lâu Tử An vui vẻ đến híp cả mắt lại, trong không khí dường như cũng tràn ngập mùi vị ngọt ngào. Tống Minh Trạch thấy chồng của mình quả thật ngon miệng ngọt ngào, vừa nghe thấy mùi này, phía dưới của anh liền nổi lên phản ứng. Càng hồng bết hơn là một khi Lâu Tử An vui vẻ thì thích ôm anh vào trong lòng sờ tới sờ lui.

Tống Minh Trạch bị cậu mò từ gáy tới lưng, nhưng anh cố nén phản ứng nửa người dưới lại, anh biệt hiện tại còn chưa phải là dày vò chân chính.

“Cậu thì sao? Cậu yêu tôi khi nào?”

Lâu Tử An đỏ mặt, “Tôi cũng không biết, chỉ là khi ngài Tống khen tôi, tôi luôn cảm thấy vui vẻ hơn so với khi người khác khen tôi rất nhiều. Hơn nữa, tôi không muốn chảy nước mắt trước mặt người khác, chỉ muốn để cho ngài Tống nhìn, bởi vì nhất định ngài Tống sẽ hôn tôi.”

Đó là chuyện sau khi cầu hôn, sau khi cậu chảy nước mắt, Tống Minh Trạch liền ôm cậu hôn.

Tống Minh Trạch nghe cậu nói xong thì trong lòng ngứa ngáy, từ trong ngực cậu giãy dụa ra ôm cổ cậu, khi đang muốn tiến hành bước tiếp theo thì Lâu Tử An thoải mái mà thở dài một hơi, “Được rồi, ngài Tống, chúng ta ngủ thôi, hôm nay tôi cũng thích ngài Tống nhất đó.”

Nói xong, gương mặt hồng hồng của cậu hạ xuống một nụ hôn trên môi Tống Minh Trạch, “Ngủ ngon, ngài Tống.”

Sau đó Tống Minh Trạch liền bị cậu nhét vào trong lòng.

Tống Minh Trạch mặt không thay đổi kẹp trym của mình lại, ánh mắt nhìn về phía Lâu Tử An có một chút mềm mại dịu dàng.

“Ngủ ngon.”

Vấn đề nằm ở chỗ này, kết hôn hơn hai tháng nhưng bọn họ ngoại trừ hôn và ôm thuần khiết ra thì không nảy sinh chuyện gì cả — Lần đầu tiên Lâu Tử An nói chuyện yêu đương, chưa bao giờ nghĩ tới phương diện kia, mà Tống Minh Trạch cũng bằng lòng cưng chiều cậu nuông chiều cậu.

Nhưng đến khi dạ thâm nhân tịnh, chân hai người quấn quýt lấy nhau, tính khí cách quần đụng nhau, Tống Minh Trạch bị ma sát đến trong mắt nổi lên một ngọn lửa, kìm nén vất vả. (ban đêm không có tiếng người, rất yên tĩnh)

Editor có lời muốn nói: thật sự rất thích xưng hô của công với thụ, cảm thấy rất tình thú. Mà thụ cũng cưng công quá thể, nhìn nhận tận hai tháng không mần ăn gì.

p/s: ây dồi, mấy chương cuối tác giả viết quá trời quá đất, chắc rắng nén cho tròn hai chục chương đây mà. Ban đầu năm chương chỉ cỡ 2k chữ, bây giờ năm chương cuối đến tận 9k, ba chương tui làm hôm nay cũng gần 2k rồi, vậy hai chương còn lại mỗi chương ít nhất 3k5. Chắc khoảng 3-4 ngày nữa là xong bộ này, siêu đoán văn gì mà dài quá đáng.

19. Chương 19

Dường như Lâu Tử An mơ thấy Tống Minh Trạch, hai mắt đóng chặt, môi đặt bên tai Tống Minh Trạch, trầm thấp kêu tên anh. Tống Minh Trạch đẩy sợi tóc trên trán cậu hôn chóp mũi cậu một cái, ngắm gương

mặt đang ngủ ngáy thò này, tình yêu trong lòng như muốn tràn ra ngoài, rồi lại có vài phần tức giận.

Rõ ràng bản tôn nằm ngủ bên cạnh cậu, trong mơ cậu lại kêu gào tên anh.

Anh có thể gọi khổng tước nhỏ của mình đang trong mơ dậy nhưng anh lại luyến tiếc, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí xê dịch nửa người dưới của mình, chỉ ít khi không đụng tới thì cảm giác của anh sẽ tốt hơn một chút. Kết quả khổng tước nhỏ của anh dấy dưng sấp lại, giống như sợ Tống Minh Trạch sẽ rời khỏi mình, mi mắt thật dài run rẩy bất an, giống như sắp tỉnh như khi phát hiện đối phương vẫn vững vàng vàng vàng ngủ bên cạnh cậu, cậu an tâm cúi đầu cà cà bên gáy đối phương, trong miệng lầm bầm nói: “Ngài Tống...”

Sợi tóc của cậu mềm mại như vậy, Tống Minh Trạch bị cậu cọ đến đáy lòng sắp ngứa ngáy, suýt chút nữa thì muốn vồ đến một cái quay người ăn cậu đến sạch sành sanh.

“Ngài Tống...”

Đừng gọi nữa.

Tống Minh Trạch khó nhịn mà khép hai mắt lại, kêu nữa tôi sẽ ăn cậu.

Lâu Tử An lộ ra nụ cười hài lòng, giống như tiểu nãi cầu ngủ mùi trên người Tống Minh Trạch. Trên thực tế quả thật cậu mơ bản thân biến thành một con cún con lông mềm mềm, dưới chân là một mảnh thảo nguyên rộng lớn, trong không khí tản ra mùi vị ngọt ngào. Chẳng qua lúc mới bắt đầu cậu có chút mờ mịt, lần đầu cậu dùng bốn chân bước đi, lảo đảo không tìm được phương hướng, tứ chi bình thường cường tráng vào lúc này không có một chút tác dụng nào.

May mắn cậu không sợ, hết nhìn đông lại nhìn tây mà thăm dò mảnh thảo nguyên này.

Khi cậu đang rất vất vả quyết định phương hướng, một đôi tay ấm áp từ phía sau cậu duỗi tới, cẩn thận từng li từng tí bế cậu lên.

Lâu Tử An càng hoảng sợ, tứ chi không ngừng giãy dụa, cho đến khi cậu nghe được âm thanh quen thuộc.

“Cuối cùng cũng tìm được mày.”

Cậu nhìn lại, thì ra là ngài Tống.

Ngài Tống ôm cậu ngồi trên thảo nguyên, trên mặt vẫn trước sau như một không có cảm xúc gì, ánh mắt lại hết sức dịu dàng. Lâu Tử An mở to đôi mắt ướt nhẹp, nghiêng đầu hôn lên mặt của ngài Tống một cái. Ngài Tống cong cong môi, ôm Lâu Tử An, cũng hôn một cái lên mặt cậu.

Nhưng sau một cái chớp mắt, Lâu Tử An liền cảm thấy tầm mắt của mình bỗng nhiên trở nên rộng rãi hơn, ngay sau đó, tứ chi của cậu cũng dần dần kéo dài ra. Cậu trở nên cao lớn hơn Tống Minh Trạch, Tống Minh Trạch lập tức không chịu nổi sức nặng của cậu mà ngã xuống, vì vậy cậu liền bao trùm cả người ngài Tống dưới thân thể mình.

Thỉnh thoảng Tống Minh Trạch sẽ ra ngoài du lịch, vì vậy da cũng không trắng nõn vì không gặp ánh sáng mặt trời, ngược lại mang theo một chút màu tiểu mạch khỏe mạnh.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, anh vòng tay ôm lấy vai Lâu Tử An, nuông chiều mà nhìn Lâu Tử An, da thịt màu vàng nhạt lóe ra một tầng sáng bóng nhàn nhạt, cả người đều tản ra hơi thở tuần lãng rồi lại mị hoặc.

Lâu Tử An mặt đỏ hồng không mở mắt, nằm xuống gối đầu lên vai Tống Minh Trạch, nhỏ giọng nói: “Ngài Tống, tôi rất thích ngài.”

Cậu cảm thấy hình như cơ thể mình có chỗ gì đó không thích hợp, chỉ có thể giống như một thiếu nữ mới yêu dựa vào trên người người yêu, nhưng lá gan cậu lại lớn hơn so với thiếu nữ ngượng ngùng một chút, mình và ngài Tống là quan hệ hôn nhân hợp pháp, nghĩ tới đây liền không nhịn được ngẩng đầu hôn lên môi ngài Tống, đôi tay ôm hông của ngài Tống, gần như muốn ấn người vào trong cơ thể của mình.

Tống Minh Trạch vẫn mặc đồ ngủ tơ tằm thật mỏng, cổ áo mở rất rộng, Lâu Tử An liếc mắt một cái liền nhìn thấy đáng dấp trong quần áo, Tống Minh Trạch cong cong khóe môi hỏi cậu: “Muốn xem không?”

Lâu Tử An chôn mặt làm ổ ở vai của anh, bên tai đỏ bừng gật đầu.

“Vậy cậu phải nhìn thật kỹ.”

Vừa dứt lời, đột nhiên Lâu Tử An cảm giác cả người mình khẽ lật nằm ngửa ra, còn có một người ngồi trên người mình.

Cậu mở mắt ra lại phát hiện hình ảnh thay đổi, ngọn đèn màu da cam mờ ám, ngài Tống của cậu đang ngồi trên người cậu, nửa người trên trần trụi, lộ ra thân thể khỏe mạnh mà trơn mượt, lúc này sắc mặt nghiêm chỉnh ửng hồng hung tợn nhìn mình chằm chằm.

“Tống, ngài Tống?”

“Cậu mơ thấy ai?” Tống Minh Trạch hí mắt hỏi.

Lâu Tử An thể mới biết thì ra mình nằm mơ, ngượng ngùng nói: “Mơ thấy ngài Tống...”

Nói xong gò má trắng nõn của cậu giống như bị chưng chín, bốc lên hơi nóng màu hồng nhạt.

Tổng Minh Trạch mím môi, từ trên cao nhìn xuống khổng tước nhỏ đang nhìn mình, trong lòng càng lúc càng nôn nóng. Hai tháng trôi qua, anh cho rằng bản thân còn có thể chịu đựng thời gian dài hơn, bao gồm đêm nay. Không ngờ rằng, khổng tước nhỏ của mình mơ thấy thứ gì, cho dù ngủ cũng không an phận, đầu hôm ngoan ngoãn bao nhiêu thì sau nửa đêm lại nóng nảy bấy nhiêu, một đôi tay vừa mò từ ***g ngực đến bắp đùi của anh, vừa mò lấy hông anh, như thế vẫn chưa đủ, ghé vào tai anh thở ra hơi nóng, tiếng nổ dộc xen lẫn tiếng rên rỉ tiến vào lỗ tai anh, rung động đến khiến trái tim anh tê dại.

Sau đó, Tổng Minh Trạch khiếp sợ phát hiện đũng quần mình ướt.

Anh lại bị khổng tước nhỏ đang mơ sờ đến bần.

Tổng Minh Trạch cúi đầu ẩn vai Lâu Tử An xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng vén cổ áo ngủ của cậu lên, không có gì bất ngờ xảy ra thấy trên da thịt trắng tuyết của Lâu Tử An bao phủ một lớp hồng nhạt thật mỏng, mà Lâu Tử An thì mở to một đôi mắt gợn nước lấp lánh, vừa lo lắng không yên vừa ngượng ngùng. Tổng Minh Trạch theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy thứ đồ ở người dưới của mình lại từ từ cứng rắn.

“Cậu có biết cậu vừa làm gì tôi không?” Đầu ngón tay Tổng Minh Trạch vuốt ve da thịt nhẵn nhụi bên gáy Lâu Tử An, giọng nói có chút nghiêm khắc.

Lâu Tử An bị ánh mắt của anh dọa sợ đến hơi ngẩn ra, cho rằng mình nằm mơ rồi làm chuyện đó không hay với ngài Tổng, viền mắt đỏ lên, vội vã chống người dậy ôm lấy Tổng Minh Trạch, vùi mặt vào chỗ hõm vai Tổng Minh Trạch nhỏ giọng nức nở, “Xin lỗi ngài Tổng, tôi, tôi không biết mình đã làm gì, tôi chỉ muốn hôn nhẹ ngài Tổng thôi, xin lỗi...”

Hiện tại trong đầu ngài Tổng đầy sắc dục, hận không thể khai bao cho khổng tước nhỏ của mình ngay bây giờ, trong lòng chỉ mềm nhũn một lát, kèm theo đó là thứ dưới người kia của bản thân dần dần sưng lên, tim của anh cũng dần dần cứng. (bóc tem)

Ông đây bị cậu sờ đến bần!

Sao có thể bỏ qua cậu đơn giản như vậy!

Anh hơi lui về sau một chút, Lâu Tử An vừa thấy anh rời khỏi lập tức quần tới ôm anh chặt chẽ, trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở, “Ngài Tổng...”

Tổng Minh Trạch tránh đầu sang bên cạnh, năng mặt của cậu, lập tức thấy nước mắt của cậu lăn rơi xuống, bỗng nhiên nảy sinh ác độc, ẩn sau gáy của cậu hôn tới. Anh hôn vừa ác vừa tàn nhẫn, mạnh mẽ cạy môi răng không chút phòng bị nào của Lâu Tử An ra, sau khi phát hiện cơ thể Lâu Tử An cứng đờ, đầu lưỡi anh liền dò xét tiến vào, cuốn lấy đầu lưỡi của cậu mà dữ dội lướt qua khắp mọi nơi trong cổ họng. Trong không khí tràn ngập hơi thở ***, cơ thể Lâu Tử An dần dần mềm nhũn ra, ánh mắt mê ly ôm hông của Tổng Minh Trạch, không biết qua bao lâu, cậu cảm thấy dường như ngài Tổng có ý muốn rời khỏi, cậu có chút không nỡ liền học dáng vẻ của ngài Tổng, ấn ót ngài Tổng xuống ép môi tới.

Sau đó cậu nghe ngài Tống khó nhịn mà hừ một tiếng, ngón tay dùng thêm sức nắm áo trên vai cậu, tiếng thở dốc càng lúc càng lớn, thân thể ngài Tống cũng nhũn ra, cuối cùng giống như một vũng nước mềm mại nằm trên người cậu.

Lâu Tử An thật vất vả thỏa mãn, ôm ngài Tống mềm nhũn nói: “Ngài Tống, tôi thích ngài, ơ, Tống, ngài Tống?”

Hồi lâu sau, ngài Tống mới từ vai cậu ngẩng đầu lên, vẻ mặt bởi vì thiếu oxi mà phớt hồng, không cam lòng nhéo mặt cậu, “Cậu, sao cậu học nhanh vậy...”

Lâu Tử An thấy anh không có sao, lúc này mới yên lòng lại, hôn một cái lên môi của anh, xấu hổ nói: “Ngài Tống thích tôi hôn ngài một cái không?”

“Đương nhiên thích.” Tống Minh Trạch cắn răng nghiêng lợi nói, trong lòng thầm nghĩ bản thân nên luyện hít thở một chút, nếu không... ngày nào đó để người khác biết bản thân mình do ở trên giường hít thở không thông mà chết, vậy thì rất mất mặt.

Lâu Tử An rất vui vẻ, cúi đầu mong đợi nhìn Tống Minh Trạch, tỏ ý bản thân muốn hôn tiếp.

Tống Minh Trạch cứng rắn dụng tâm lừa gạt dụ dỗ nói: “Bây giờ ngài Tống có một chỗ rất khó chịu.”

Nói rồi, anh uốn người dưới, lúc này anh ngồi trên đùi Lâu Tử An, gần như lập tức đụng trúng tính khí của Lâu Tử An, khiến anh vui mừng chính là, tính khí của Lâu Tử An cũng cứng rắn, hai thứ đụng vào nhau, Tống Minh Trạch không nhịn được sáng khoái mà thở hổn hển một tiếng.

“Tống, ngài Tống!” Lâu Tử An xấu hổ đến gần như sắp bật khóc.

Tống Minh Trạch hôn lên mắt cậu, thấp giọng nói: “Ngài Tống muốn làm một chuyện thoải mái với cậu.” Nói rồi anh nắm tay Lâu Tử An chạm lên tính khí của hai người, “Cậu xem, cậu cứng như vậy rồi, có muốn ngài Tống hay không?”

Lâu Tử An khó nhịn mà núm mày, chỉ cảm thấy thứ cứng rắn ở nửa người dưới kia để chung với thứ kia của ngài Tống, nhưng cậu không biết bây giờ nên làm gì, chỉ có thể ướm nhìn Tống Minh Trạch, “Muốn ngài Tống...” Cậu có chút bất an, liền cúi người xuống tìm kiếm muốn nhận được một nụ hôn trần an, nhưng ngài Tống lại lần nữa nghiêng đầu qua, lập tức xuống khỏi người cậu, dưới tình huống cậu đứng ngồi không yên, cẩn thận từng li từng tí kéo quần ngủ cậu ra.

Quần lót bị căng lên, từ đó có thể thấy được sức nặng của thứ bên trong không nhỏ.

Lâu Tử An hít thở một trận, nước mắt cuối cùng xấu hổ rơi xuống, không nhịn được lấy tay chặn chỗ kia lại, “Đừng nhìn, ngài Tống nhìn sẽ không thích tôi.”

Tổng Minh Trạch cúi đầu cười, kéo tay cậu ra cách quần lót hôn lên tính khí cậu một cái, “Sao lại thế được, chỉ cần là đồ của cậu, ngài Tổng sẽ thích.”

“Có thật không?” Lâu Tử An không quên hai mắt đắm lệ hỏi.

Tổng Minh Trạch lột quần lót của cậu ra, thứ bên trong lập tức nảy ra trên mặt anh, tính khí to dài sạch sẽ xinh đẹp, Tổng Minh Trạch yêu thương liếm thử mùi vị một chút, sau đó mạnh mẽ ấn chặt Lâu Tử An bị dọa đến muốn chạy trốn, giọng nói nghiêm nghị ngăn cản cậu, “Đương nhiên là thật, không cho chạy! Ngài Tổng muốn ăn cậu!”

“Cái, cái gì... Ăn tôi!” Lâu Tử An sợ hãi, nhưng cậu nhanh chóng kịp phản ứng chắc là ngài Tổng đang hù cậu, nhưng lúc này đã không còn kịp rồi, Tổng Minh Trạch nhìn chăm chăm cậu không rời, đầu lưỡi lại liếm láp tính khí của cậu, giống như thật sự muốn ăn cậu, nắm gậy thịt nóng hổi của cậu, há mồm ngậm vào.

“A –” Lâu Tử An khó nhịn rên rỉ một tiếng, vuốt gáy Tổng Minh Trạch, nửa khóc nửa nức nở nhẹ giọng kêu:c”Đừng, ngài Tổng, ưm... đừng...”

Tính khí cậu vừa to vừa dài, miệng Tổng Minh Trạch gần như sắp ngậm không hết, Lâu Tử An bị khoang miệng ấm áp của anh bao bọc, có mấy lần muốn bắn ra, nhưng tiềm thức biết nếu mình làm như vậy sẽ tổn thương đến ngài Tổng, chỉ có thể gắt gao vùi ga giường, giữa đầu phát ra tiếng thở dốc. Cậu cũng không phải thật sự không hiểu tình hình, dù sao vẫn từng nghe thấy người khác nói về chuyện này, chỉ là chưa bao giờ nghĩ tới mặt này, cậu vẫn cảm thấy mình và ngài Tổng là quan hệ cực kỳ thuần khiết, bình thường ôm nhau dính nhều nhẹo đã đủ hài lòng, không ngờ rằng lúc này mọi thứ đều kết thúc.

Cậu vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, cũng chưa từng học loại chuyện như vậy, lỡ như khiến ngài Tổng cảm thấy không thoải mái thì sao?

Cậu vẫn là lần đầu tiên, nhất định không làm tốt.

Nghĩ đến những chuyện này, nước mắt của cậu chảy càng dữ hơn, ánh mắt hoàn toàn mơ hồ, ngay cả ngài Tổng cũng không nhìn thấy. Lâu Tử An vừa lau nước mắt vừa vuốt tóc ngài Tổng, khóc năn nỉ, “Ngài Tổng, tôi không muốn, tôi muốn hôn ngài...”

Có lẽ là cậu khóc quá thê thảm, ngài Tổng cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, vừa nhìn bộ dạng của cậu càng hoảng sợ, vội vã nâng mặt cậu lên hôn một cái, “Sao vậy? Thật sự không thích hả?”

Lâu Tử An lắc đầu, hai mắt đắm lệ hôn môi Tổng Minh Trạch, một lúc lâu sau mới bằng lòng buông ra, Tổng Minh Trạch lại là đáng vẻ bị hôn đến gần như sắp tắt thở. Hai người ôm thành một cục, Tổng Minh Trạch cũng có chút muốn khóc, sau đó anh nghe Lâu Tử An nói: “Thích ngài Tổng, nhưng tôi làm không tốt.”

Tổng Minh Trạch cưng chiều nhìn cậu, nói: “Ngài Tổng cũng là lần đầu tiên làm loại chuyện này với đàn

ông, cũng sợ cậu cảm thấy khó chịu.”

“Có thật không?”

“Thật mà.”

Phía dưới Tống Minh Trạch căng đến khó chịu, hai chữ này gần như là anh nặn từ trong cổ họng ra, dùng hết kiên trì cuối cùng của anh.

May mắn sau khi Lâu Tử An nghe thấy thì hơi an tâm, cẩn thận từng li từng tí đưa tay ra, lục lọi tìm được tình khí của anh trong quần lót sờ sờ, xấu hổ nói: “Ngài Tống lớn hơn nhiều.”

Nói xong lời này, đầu óc Tống Minh Trạch trống rỗng.

Một lát sau, anh dần dần hồi phục tinh thần, vẻ mặt có chút vụn vặt, cắn răng nghiêng lợi mắng câu thô tục, nói: “Cậu lại dụ dỗ tôi!”

20. Chương 20

Vừa dứt lời, đột nhiên Tống Minh Trạch đẩy Lâu Tử An ngã xuống giường. Anh có chút gấp gáp xé mở quần áo Lâu Tử An, một mảnh da thịt trắng nõn bóng loáng lộ ra, ánh mắt Tống Minh Trạch tối sầm lại, ấn lên ngực cậu cúi đầu gặm cắn cổ cậu như dã thú kết liễu con mồi, Lâu Tử An sợ đến nước mắt lưng tròng. Tống Minh Trạch không thể không mềm lòng với người yêu của mình, lập tức chuyển thành dịu dàng liếm hôn. Nhưng ngẩng đầu lại nhìn thấy con mắt hồng hồng của Lâu Tử An, tàn bạo nói: “Khóc khóc, cả ngày chỉ biết khóc! Chỉ biết ăn hiếp ông đây thương cậu! Chỉ biết dụ dỗ ông!”

Lâu Tử An oan ức vuốt mặt Tống Minh Trạch, làm nũng mà kêu một tiếng: “Ngài Tống...”

“Cậu cái đồ lăng lơ này!” Tống Minh Trạch cắn răng nghiêng lợi mắng một câu, cũng không nhịn được nữa, hung ác đè Lâu Tử An dưới cơ thể, một tay kéo quần của mình ra, móc thứ gì đó trong quần lót ra, con người u ám nhìn Lâu Tử An chằm chằm, sau đó hướng về khuôn mặt của người mình yêu, bắt đầu thô lỗ vỗ về chơi đùa lưỡi dao bằng thịt dưới nửa người dưới kia. Thứ kia càng ngày càng cứng rắn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, không, hoặc có lẽ là anh gần như chỉ muốn nhìn Lâu Tử An đã không nhịn được muốn xuất tinh.

Ngay tại lúc anh sắp bùng nổ, bàn tay vẫn ấm áp bỗng nhiên đẩy anh ra, sau đó chụp lên trên, đứng lúc bóp lại khiến dịch thể sắp phun ra của anh nghẹn lại. Lâu Tử An cắn cắn môi, rồi mong đợi khởi đại nhìn Tống Minh Trạch nói: “Ngài Tống, tôi muốn tôi muốn cùng bạn với ngài, có được không?”

Nói rồi, cậu còn nhẹ nhàng đè tính khí của Tống Minh Trạch, rõ ràng ánh mắt trong suốt trên khuôn mặt

trần ngập thuận khiết nhưng động tác trên tay cậu lại không thả lỏng chút nào. Sắc mặt Tống Minh Trạch đỏ lên, khó nhin mà thở hổn hển một hơi, lúc nói chuyện vẫn không nhin được để lộ tiếng rên rĩ: “Cậu, ưm a... Trước, bỏ tay ra trước.”

“Ngài Tống...” Lâu Tử An ủy khuất dòm anh. “Lúc này tôi mơ thấy ngài, rõ ràng lúc đó suýt chút nữa đã ôm chặt ngài, kết quả đột nhiên tỉnh mộng.”

“Cái gì?” Tống Minh Trạch tức giận nhướng mày, “Trong mơ có người dụ dỗ cậu? Tôi nằm ngủ bên cạnh cậu, cậu lại muốn ôm tôi trong mộng hả?” Ngài Tống nói xong giận không kềm chế được, “Trong mơ cũng không được, lần đầu tiên của cậu phải là tôi!” (chắc trong tiếng Trung chỉ có ta người nên Tống Minh Trạch tưởng Lâu Tử An nhắc đến người khác)

Lâu Tử An mấp máy môi, con ngươi trong suốt lẳng lẳng nhìn Tống Minh Trạch, “Vậy nên nha, tôi muốn cùng với ngài Tống.”

Nói xong, Lâu Tử An buông tay ra, vòng Tống Minh Trạch trong ngực mình, một tay nhẹ nhàng nắn bóp đầu nhũ Tống Minh Trạch, nhưng bàn tay của cậu rộng lớn, lòng bàn tay bao bọc bộ ngực của Tống Minh Trạch lại, theo bản năng liền dùng sức vỗ đè lên, khiến cơ ngực đàn ông của Tống Minh Trạch dồn đống lại, sau đó buông ra, trên da thịt màu vàng nhạt hiện dấu dấy tay màu đỏ. Vậy mà đại nam hài thuần khiết trong lòng ngài Tống còn lộ vẻ mặt vừa ngây thơ vừa tò mò nói: “Ngài Tống, chỗ này của ngài thật lớn.”

Tống Minh Trạch suýt chút nữa bắn ra, sắc mặt bỗng nhiên đỏ lên, vừa thẹn vừa giận mà cắn cắn môi Lâu Tử An, “Tiểu ác ma! Đồ *** đáng!”

Lâu Tử An nheo mắt lại mỉm cười ngọt ngào, ôm ngài Tống vào trong ngực liếm hôn vành tai của anh, động tác trên tay ngược lại thật sự giống như tiểu ác ma, nhiều lần chọc ghẹo đầu nhũ của ngài Tống, cho đến khi khiến hai viên thịt trên ngực ngài Tống vừa đỏ vừa sưng, cậu mới cúi đầu, vươn đầu lưỡi đỏ tươi nửa dụ người nửa hồn nhiên mà khiêu khích nói: “Tôi mới không *** đáng đâu, rõ ràng là ngài Tống cảm thấy thoải mái mà.”

Tống Minh Trạch nhú mày cả người run rẩy, khó nhin mà vuốt ve mái tóc mềm mại của Lâu Tử An, “Cậu, cậu đừng đùa, ưm a...”

Lâu Tử An nâng con ngươi gợn sóng lấp lánh lên, trên miệng còn ngậm viên thịt trên ngực của ngài Tống, vô tội hỏi: “Vì sao?”

Vì sao... Tống Minh Trạch khó có thể chịu đựng mà than nhẹ lên tiếng, “Tiểu, tiểu ác ma, cậu... Ừm, a, từ bao giờ, ư, trở nên... hư hỏng thế này?”

Trong giọng nói của anh mang theo cưng chiều, Lâu Tử An dứt khoát không chơi đầu nhũ của ngài Tống nữa, ngược lại ôm ngài Tống vào lồng ngực, đầu nhũ của ngài Tống dùng sức cọ giống như đại cầu, bầu không khí lập tức ấm áp ngọt ngào, cảm giác *** rút đi, cọ đến Tống Minh Trạch cũng bắt đầu buồn bực, ôm vai người yêu nhà mình hôn lên gò má cậu một cái, “Đừng cọ nữa, làm nữa cũng không ra, hửm?”

Thịt nhận của Lâu Tử An cố chịu đặt trên cặp mông của Tống Minh Trạch, nghe vậy, cậu chợt bất động, mặt chôn trên hõm vai của ngài Tống có chút không vui, nhỏ giọng nói: “Nhưng mà ngài Tống, tôi không biết...” (lười dao thịt =))

Một lúc lâu sau Tống Minh Trạch mới phản ứng được lần đầu tiên Lâu Tử An làm loại chuyện này, không biết nên bắt đầu từ chỗ nào.

Nói đến đây, ngài Tống cũng là lần đầu làm với đàn ông, nhưng anh trên cơ bản đã điều tra một số tư liệu, hiện tại đã đến nước này, cũng không thể cứ như vậy đắp chăn đi ngủ được. Ngài Tống híp mắt một cái, cúi đầu dây dưa hôn môi Lâu Tử An, nhưng một tay lại lén lút mò phía sau mông mình. Nhưng Lâu Tử An nhanh chóng phát hiện, nghiêng đầu qua tách khỏi nụ hôn của anh, theo ngón tay anh sờ qua, nhẹ nhàng chọc chọc miệng huyết, trong thanh âm mang theo vui sướng: “Thì ra là dùng chỗ này.”

Cả người Tống Minh Trạch run lên, khó nhịn mà cong người, “Cậu, cậu đừng đụng... Để tôi.”

Lâu Tử An cong môi cười, chụp tay Tống Minh Trạch lại nói: “Chúng ta cùng làm là được rồi.”

Vừa dứt lời, Tống Minh Trạch liền nảy sinh một tiếng rên rỉ có chút bén nhọn.

“A ưm... Cậu, sao cậu có thể... ư...” Anh nín thở lại cố gắng để bản thân nhịn loại thanh âm này xuống, vậy mà lúc này anh đang chôn trên người Lâu Tử An, Lâu Tử An vừa nắn bóp mông anh, tay kia lại móc vào một chỗ với tay anh. Trước đây anh đã miễn cưỡng tiến vào một ngón tay rồi, Lâu Tử An cũng không mạo muội đưa tay vào, chỉ dùng ngón tay khiêu khích giống như vỗ về chơi đùa miệng huyết.

Da thịt Tống Minh Trạch ửng đỏ một mảng, mau da anh vốn hơi tối, lúc này càng mang theo lẳng lơ thành thực. Anh rèn luyện cơ thể quanh năm, cái mông thường ngày vừa cong vừa đầy đặn. Lâu Tử An hôn nhẹ bên cổ anh, ánh mắt lại nhìn chăm chăm cặp mông của Tống Minh Trạch không rời, bàn tay giống như mê muội thô lỗ nắn bóp hai cánh mông, in lại từng dấu tay màu đỏ lên trên, bóp hai cánh mông thành đủ loại hình dạng tà ác, thậm chí xấu xa kéo giật nó. Cố ý là lý trí của vệ sĩ cao cấp lại lên cơn vào lúc này, Lâu Tử An rành mạch phân minh miêu tả thay đổi miệng huyết phía sau cho Tống Minh Trạch.

“Ngài Tống, miệng huyết của ngài hơi khô, hai ngón tay không vào được.” Thanh âm của cậu mang theo chút khổ sở, ngay sau đó không biết nghĩ đến cái gì, hôn lên môi Tống Minh Trạch một cái, giơ tay lên vuốt ve cánh môi của Tống Minh Trạch, chăm chú chuyên tâm hỏi anh: “Ngài Tống, ngài có thể liếp ngón tay của tôi không?”

Tống Minh Trạch khó nhịn mà khép hai mắt lại, nghiêng đầu qua liếm hôn ngón tay của cậu, vừa hàm hồ nói: “Ưm, tiểu ác ma a... Đừng, đừng cái gì cũng hỏi tôi.”

Anh chưa bao giờ nghi ngờ có phải Lâu Tử An cố ý hay không, chỉ là đang nghĩ, dưới vẻ bề ngoài là khổng tước nhỏ thiên sứ thích khốc này có lẽ là một tiểu ác ma không tự hiểu chút nào, tiểu ác ma này căn bản không hiểu bây giờ cậu xấu xa đến mức nào.

Ngón tay của Lâu Tử An bị liếm ướt, cậu ướt sũng vuốt ve miệng huyết phía sau của Tống Minh Trạch, su đó dọc theo ngón tay ban đầu vào trước của Tống Minh Trạch, nhẹ nhàng tiếng vào. Tiếng thở dốc của Tống Minh Trạch càng lúc càng lớn, sắc mặt của cậu giống như bị tiếng thở dốc bên tai của Tống Minh Trạch xông đến dường như càng ngày càng đỏ, khiến cậu không nhận được ở bên tai Tống Minh Trạch nhẹ nhàng mà kêu tên anh.

Tống Minh Trạch không chịu nổi điều này chút nào, cuối cùng cũng không thể khống chế được, ôm vai Lâu Tử An rên rỉ khe khẽ, không biết qua bao lâu, ngón tay của Lâu Tử An đã tiến vào ba ngón, quấy rối xoắn lấy ngón tay khác trong huyết của Tống Minh Trạch, khả năng học tập của cậu phát huy trọn vẹn ở đây, một tay lúc thì kéo lúc thì nắn bóp cánh móng đầy đặn của Tống Minh Trạch, tay kia lại quần quýt lấy ngón tay của Tống Minh Trạch trong huyết của anh mò vào rồi kéo ra.

Tống Minh Trạch giống như một vũng nước ôm cậu, “A ưm, a a ư... được rồi, được rồi, vào đi.”

Anh hôn nhẹ lên môi Lâu Tử An, mập mờ không rõ gọi cậu là bảo bối, sau đó cố gắng chống thất lưng lên kéo cái tay càn quấy của Lâu Tử An ra ngoài, rồi nắm lấy lưỡi dao thịt của Lâu Tử An kéo về miệng huyết phía sau. Nhục động của anh đã ướt nhẹp một mảng, gần như có thể chảy ra nước, anh cứng chiều Lâu Tử An đủ rồi, thậm chí nếu để cho tiểu ác ma chơi tiếp thì thứ trước mặt anh kia sẽ không chịu nổi.

Tính khí Tống Minh Trạch không nhỏ, nhưng thịt nhận của Lâu Tử An vừa dài vừa to hơn, lúc trước anh đã dùng miệng hưởng qua mùi vị của thứ này, hiện tại muốn để Lâu Tử An ném thứ mùi vị phía sau của anh.

Nhưng hai tay Lâu Tử An lại nắm móng anh không cho anh ngồi xuống, thịt nhận to dài ma sát ở miệng huyết, Tống Minh Trạch không chịu nổi, hơi tức giận nhìn cậu chăm chăm: “Mau vào!”

Ai ngờ vừa nhìn, trong lòng anh lập tức cả kinh nhảy lên một cái, khóe mắt Lâu Tử An ửng đỏ, nước mắt tách tách rơi xuống: “Xin lỗi, ngài Tống, có thể tôi phải ức hiếp ngài rồi.” Vừa dứt lời, Lâu Tử An bỗng nhiên buông tay ra, Tống Minh Trạch bỗng đứng mất trọng lượng, thứ kia của Lâu Tử An liền lập tức xông vào, huyết đạo bỗng nhiên bị tách ra, đầu óc Tống Minh Trạch trống rỗng, trước mắt sáng lên, sau một cái chớp mắt, kịch liệt mà sáng khoái kéo tới, anh kẹp chặt hông Tống Tử An, ôm cậu hạ xuống trên vai cậu một cái dẫu rằng.

“A a ưm ư –“

Qua một lúc lâu, Tống Minh Trạch mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại, tính khí trước mặt ướt sũng một mảnh, vừa rồi trong nháy mắt đó, anh vậy mà bị trực tiếp bị đâm đến bắn!

Tống Minh Trạch kịch liệt thở hổn hển, Lâu Tử An ôm anh ướt mắt lưng tròng, “Xin lỗi, ngài Tống.”

Nước mắt Lâu Tử An tách tách đập lên vai Tống Minh Trạch, Tống Minh Trạch suýt chút nữa bị cậu khóc đến héo, vẻ mặt hung ác, dùng sức kẹp thịt nhận chặt chẽ, “Khóc khóc khóc, cả ngày biết biết khóc, đồ lẳng lơ! Tiểu ác ma! Không cho khóc! Dương vật lẳng lơ như thế! Muốn khóc cũng phải khóc bên trong tôi! Biết Chưa? Hửm?” Nhưng Lâu Tử An cũng không phải là có ý muốn dừng lại, cậu chỉ ngừng một hồi,

sau khi cảm thấy Tống Minh Trạch đã đứng lên, bỗng nhiên người dưới động một cái, chặt chẽ ấn Tống Minh Trạch lên người mình, thật nhận giống như đóng một cái đinh vào hậu huyết của Tống Minh Trạch.

Tống Minh Trạch cảm thấy tương phản này thật sự quá lớn, quả thật cảm giác mình cười trên một con liệt mã, thân thể bị lay động điên cuồng nảy lên.

“A a ưm... ư ư cậu, cậu chậm một chút a a...”

Lâu Tử An cảm thấy kỹ thuật của mình không tốt, nhất định khiến ngài Tống bị đau, mỗi lần thật nhận đi vào liền muốn nói một câu xin lỗi. Sau đó bị mắng càng oan ức hơn, vừa nước mắt lưng tròng vừa hung mãnh dùng thật nhận đâm vào hậu huyết của Tống Minh Trạch không chút lưu tình. Tống Minh Trạch bị cậu đâm mấy chục lần mới chậm rãi bắt kịp nhịp độ của cậu, lắc mông phối hợp cậu tiến thẳng vào, từng cái đâm so với từng cái càng sâu hơn, trong hậu huyết ướt sũng một mảnh, ma sát đến thật nhận của Lâu Tử An cũng là một mảnh nước lấp lánh.

“A ư, bảo, bảo bối cậu, cậu đừng khóc...” Đến cùng Tống Minh Trạch vẫn không nở, vẻ mặt ửng hồng một mảng, cúi đầu liếm hôn giọt nước trên khóe mắt Lâu Tử An. Thứ gì đó của Lâu Tử An đâm vào cơ thể anh khiến anh vô cùng thoải mái, anh rất không chịu đựng nỗi nước mắt của Lâu Tử An, cho dù là lúc này cũng theo bản năng muốn cậu thoải mái, “Ừ a ưm... a a ư, cậu, cậu khiến tôi thật thoải mái a, cậu làm... rất tuyệt a a ưm...”

Lâu Tử An bỗng nhiên dừng lại, sóng gợn lấp lánh mà mở to mắt hỏi, “Thật không?”

Tống Minh Trạch lắc eo hiển thật của cậu khuấy động trong miệng huyết của anh, khóe mắt treo lệ hung tợn cắn môi cậu một cái, “Ồ lẳng lơ! Cậu đã biến tôi thành như vậy rồi! Thật, là thật... ưm a, tôi, tôi yêu cậu, Tử An a ư, tôi yêu cậu...”

“Tôi chỉ làm vậy với ngài Tống thôi.” Lâu Tử An ngừng một chút, khóe môi lộ ra một nụ cười có chút xấu hổ, “Tôi cũng yêu ngài Tống.”

Sau một cái chớp mắt, Tống Minh Trạch chỉ cảm thấy trước mặt một trận đảo lộn, Lâu Tử An đè anh xuống giường, chợt kéo chân anh ra, bỗng chốc hung ác dùng thật nhận trên người đâm vào lại rút ra khỏi một mảnh dịch thể ướt đầm dề từng cái một. Tuyến lệ của Lâu Tử An trời sinh phát triển, vừa làm hậu huyết của ngài Tống, vừa vẻ mặt ửng hồng khóc nói: “Ngài Tống, chỗ này có thoải mái không? Ngài thích tôi làm chỗ này không? Ngài Tống ngài kẹp tôi thật chặt, thật thích ngài Tống.”

“Ưm a, cậu, cậu nhanh quá, a a ư, Tử An tuyệt a a...”

“Ngài Tống, giường của chúng ta ướt hết rồi, đều do thứ bên trong ngài Tống làm ướt, chúng ta đừng làm ở trên giường.” Bỗng nhiên Lâu Tử An ôm Tống Minh Trạch từ giường lên, Tống Minh Trạch cả kinh, hậu huyết chợt xoắn chặt thật nhận của Lâu Tử An, Lâu Tử An hơi hơi nhú mày, viên mắt ướt át mà hôn anh nói: “Ngài Tống, ngài kẹp tôi đau...”

Cậu ôm Tống Minh Trạch phòng ngủ tới đầu bên kia, mỗi một lần đều làm hung ác hơn so với vừa rồi, Tống Minh Trạch làm sao không chế được bản thân nữa, gần như cảm thấy mình sắp bị giết trên người Lâu Tử An, nhưng anh cố gắng thả lỏng bản thân một chút, khuôn mặt chôn trong hõm vai Lâu Tử An lúc cao lúc thấp mà rên rỉ. Lúc này anh loáng thoáng nhận ra thật ra thì Lâu Tử An khi ở trên giường thích nghe những lời nói không lịch sự như bình thường này, bắt đầu cố ý kêu phóng dăng.

“A a ư, phân thân lỏng lẻo của cậu thật lớn... A a ừm ô... Bảo bối, tiếp tục, chậm chút nữa... Ừm a, cậu sắp đâm chết tôi rồi, không được, không cho khóc, xuyên vào...”

Lâu Tử An bị anh kêu đến sắc mặt một mảnh đỏ bừng, “Ngài Tống thật xấu xa.”

Nếu như không phải hai tay đang ôm Tống Minh Trạch, có thể cậu sẽ không nhìn được xấu hổ lấy tay che mặt mình.

Nhưng thật sự cậu rất vui vẻ, ngài Tống đang khen cậu nữa đó.

Ngài Tống khen rất có hiệu quả, Lâu Tử An đặt Tống Minh Trạch lên trên cửa sổ sát đất trong suốt, nắm hai cánh môn thật đầy đặn của anh, để lộ nhực huyết mới bị làm vừa ướt vừa đỏ bên trong ra, sau đó khi Tống Minh Trạch còn chưa kịp phản ứng, hung hăng thọc vào. Lúc trước Tống Minh Trạch đã bắn một lần, vốn tưởng rằng vẫn có thể kiên trì lâu hơn, song lần này thịt nhận của Lâu Tử An lại thọt tới trong lúc anh không kịp đề phòng, Tống Minh Trạch kêu ra một tiếng thở dài ngắn ngủi, dịch thể phun ra, tách tách bắn vào trên cửa sổ thủy tinh.

Sau khi cao trào cả người Tống Minh Trạch xụi lơ, nhưng đúng vào lúc này, thịt nhận cảm phía sau anh đột nhiên hung ác độc địa va chạm vào điểm mẫn cảm nhất trong nhực huyết của anh kia, Lâu Tử An giống như dã thú cắn gấu anh, Tống Minh Trạch bị làm đến mắt trợn trắng, giống như thú cái của Lâu Tử An nằm dưới người cậu điên cuồng rún ấy, cho đến khi một dòng dịch thể nóng bỏng dừng mãnh bắn vào trong hậu huyết.

Một đêm này trải qua vô cùng dài đằng dặc, sau đó đến khi hai người đều tỉnh lại, Lâu Tử An xấu hổ nói với Tống Minh Trạch: “Ngài Tống, chúng ta đi tắm một chút nhé, tôi giúp ngài rửa chỗ đó một chút.”

Tống Minh Trạch thở hổn hển, nhắm mắt nhìn cậu một hồi, luôn cảm thấy sắc mặt người yêu nhà mình hồng hào hơn không ít, khiến cho anh lại có cảm giác.

Anh ôm lấy cổ Lâu Tử An hôn lên môi cậu, thấp giọng nói: “Không cần, cậu tiểu ác ma này, vẫn chưa làm đủ à!?”

Thịt nhận của Lâu Tử An còn để trong hậu huyết của Tống Minh Trạch, lúc cạn lúc sâu mà ma sát miệng huyết.

Cậu oa một tiếng bụm mặt lại, vẻ mặt đỏ bừng.

“Xin lỗi ngài Tổng!”

Ngài Tổng cũng chiều hôn gò má của cậu, vừa chậm rãi ngồi xuống, nghĩ thăm ngày thường mình nên gia tăng lượng vận động mới được.

Cho dù thế nào đi chăng nữa, thời kỳ thứ cứng rắn phía dưới kia có miệng mà không thể nói được cuối cùng cũng kết thúc.

Editor có lời muốn nói: edit H đúng là tổn thọ mà, lúc làm phải ngồi canh tứ phía. Tui sợ nhất là mấy chỗ rên rĩ, cứ a ưm ô ư mà làm tới, đọc lại cứ thấy buồn cười kiểu gì ấy, thiệt xấu hổ quá đi

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-tuoc-thich-khoc>